



DOLÇA LLAR

Rafa Medina

Premi de Literatura Eròtica La Vall d'Albaida

// l'eclectica //

Al voltant de les tres de la matinada, quan el més normal era que les següents hores foren prou tranquil·les, Irene va rodar la clau de la consulta d'urgències en què aquella nit feien guàrdia ella i Samuel. En adonar-se'n, el metge va dibuixar un somriure maliciós, ja que sabia que aquell gest era tota una declaració d'intencions.

De fet, Irene tirà pel dret i va començar a despullar-se. En arribar a la cadira on seia Samuel només li quedava sobre el cos el picardies negre que, sabedora del que ocorreria aquella nit de guàrdia, duia posat des de casa com a roba interior.

—Ets increïble, Irene! I estàs increïble!

—Ho sé. T'agrada? —preguntà insinuant i provocativa mentre s'alçava lleugerament la faldilla de randa i deixava entreveure unes braguetes ínfimes que amb prou faena cobrien el poc de pèl de la vulva.

—M'encanta.

Mentre Irene es llevava les bragues, Samuel es va quedar nu de cintura cap amunt i es va descordar els

pantalons. La metgessa especialista col·locà un peu sobre la taula de manera que el pubis, cobert ara només per la transparència del picardies quedà justetet davant de la cara de Samuel. Sense dubtar-ho, ell alçà la fina tela i s'hi amorrà amb gran deler. Amb destresa, el metge li acaricià el clítoris amb la llengua; primer, a poc a poc, després, amb més fogositat, alhora que li passava les mans per les natges, l'esquena i pels mugrons excitats. Quan Irene començà a gemegar de plaer, Samuel s'ho va arreglar per a introduir un dit en la vagina sense deixar de llepar-li ansiosament el clítoris. Ben banyada i lubricada, el dit entrava i eixia amb facilitat. Els gemecs esdevingueren crits ofegats per la por que alguna de les infermeres poguera escoltar-los des de fora. En qualsevol cas, Irene no podia fer res més que demanar a l'amant que per favor no parara, que no parara per res del món. De fet, Irene hagué d'agafar-se als muscles de Samuel per tal de no perdre l'equilibri.

Quan el metge intuï que l'amant estava a punt d'arribar a l'orgasme, es detingué. Ella li ho va agrair, ja que també volia allargar el màxim possible aquell moment.

—Ara em toca a mi —la va advertir.

Per descomptat, Samuel es deixà fer quan Irene segué darrere d'ell, entre la seua esquena i el respatler

de la cadira. Des del primer instant havia sigut ella qui dominava la situació, però en aquell moment el seu control era absolut. Des de la seua posició li refregà el borriçol per l'esquena amunt i avall diverses vegades. A Samuel li encantava sentir els pèls del sexe d'Irene com un fregall que li rascava l'espatlla. Però encara l'encisà més que li agafara el penis erecte i dur i començara a masturbar-lo mentre li besava el coll, li feia xicotets mossos en el lòbul i li passava la punta de la llengua per la conca de l'orella.

—Para, per favor, para... o acabaré —Samuel pronuncià aquelles paraules alhora que li agafava la mà a Irene i l'obligava a interrompre les suaus carícies que li feia amb el polze sobre el gland.

Tots dos s'alçaren de la cadira entre besos i palpades fugisseres i es dirigiren a la llitera on minuts abans Irene havia atés un pacient amb dolor lumbar —insuportable, havia dit—. Samuel es desvestí del tot i tragué un preservatiu dels dos que acostumava a dur en la cartera. La metgessa li l'agafà i el feu tombar en la llitera.

—A vore què li passa a este pacient? Ui, ui, ui... ací veig una inflamació... que haurem de vigilar!

Mentre Irene feia la broma s'ajocà com si tractara de diagnosticar científicament aquell membre i de

sobte se l'introduí en la boca fins a la base. Samuel s'estremí de goig amb aquella fel·lació que la metgessa acompanyà amb un delicat massatge en els testicles. Quan li va semblar, Irene es posicionà damunt de la llitera de manera que es va quedar asseguda damunt de les cames de l'amant. Samuel s'incorporà i la va besar sorollosament al mateix temps que li empomava els pits. Irene, per la seua part, pressionava la vulva contra el penis del metge d'urgències i s'hi refregava.

Havien arribat a un nivell tal de frenesí que ja no pogueren contindre's més. Irene li posà el profilàctic i es deixà caure damunt del membre de Samuel que, àvid i unflat a rebentar com estava, entrà profundament en la vagina. Els moviments destres i compassats retornaren els crits ofegats de plaer a la sala de consulta. Els rostres dels dos amants s'ajuntaren i els dos alenaven alhora en els instants previs a l'apoteosi. En les últimes perxonades el metge va cloure els ulls, va abraçar Irene i va pressionar la cara contra els seus pits. Un crit final a l'uníson explicità un orgasme que va inundar de plaer els dos cossos i que s'allargà de manera extraordinària.

Minuts més tard, recuperats a mitges, però nus encara, Irene parlà:

—Va, vestim-nos! A vore si al final hauré d'atendre't de veres.

–La inflamació? Una altra volta? –bromejà Samuel fent-se l'interessant.

–No, el refredat. I tampoc vull que me l'apegues... que esta setmana són festes en el meu poble.

–Bon dia! –saludà Irene en baixar al menjador.

–Bon dia, mamà! –li contestà Martí—. Ja t'alces?

–Sí, sí, que ja és hora i tinc faena esta vesprada.

–I la guàrdia d'anit, què? Mogudeta o et van deixar dormir i tot?

Fotre Martí, va pensar Irene. Pareix que ho preguntes a posta. Què vols que et diga? Ei... com sempre: que de pacients i malalts... els habituals una nit de diumenge, poca cosa, però sobretot que em vaig follar Samuel com totes les nits que compartim guàrdia des que el conec. I amb la mateixa voracitat que el primer dia, saps? I mira que d'això ja fa més de dos anys. Què? Com et sembla que anà la guàrdia anit?

–La veritat és que prou tranquil·la... la nit. Vam estar prou de temps sense urgències. Fins i tot vaig poder descansar unes hores seguides –va mentir la mare.

Però encara hi va haver més, Martí, encara hi va haver més!, continuà Irene dient-se dintre seu. Samuel em va tornar a dir que està fart de la nostra situació,

que vol que em separe ja de ton pare, que li ho diga d'una vegada, i que m'estima, i que m'estima... i jo sé que és de veres, que m'ho diu sincerament. I jo també l'estime, saps? Jo també l'estime molt, però després vinc ací a casa i què? Vos veig a tots, a tu, a Clara, a la iaia... i al papà també, no et cregues que no, que també, però sobretot a Clara, que és una adolescent encara... i tinc por. Tu ja sé que ets major i ho duries bé, més o menys, però Clara, filleta meua, ella patiria molt. Doncs això, que vinc a casa i vos veig a tots i se'm fa un nuc ací en l'estómac i no puc. Ho intente i no puc. Però algun dia haurà de ser, passe el que passe, algun dia, perquè així tampoc es pot viure: enganyant-vos a tots i enganyant-me a mi mateixa.

—Vinga, Martí, afanya't, per favor! —s'incorporà Xavi a la conversa—. Hem d'eixir en mitja hora com a molt.

—No patisques, papà, que arribem a hora. Hi ha temps. Acabe de menjar-me açò i fem marxa.

—I tu, Xavi, no dines? —li preguntà Irene.

—Jo menjaré qualsevol cosa a l'aeroport.

Xavi seia al sofà del menjador capficat en la pantalla del mòbil. Enllestia qüestions de faena. Estava a punt d'agafar un avió amb destinació Barcelona per a assistir al Mobile World Congress i el treball s'acumulava. Era un esdeveniment anual que calia espremer al màxim,

li havien dit des de l'empresa per a la qual treballava, i Xavi era dels que, en la faena, complia diligentment. Doncs això, que concentrat com estava en la lectura d'un article sobre els avantatges que suposarà la tecnologia 6G, Xavi se sorprengué quan en un lateral del mòbil un anunci li va cridar l'atenció. «Hotel Fantasia, l'hotel que fa realitat els seus somnis, siguin els que siguin. Vostè demani, que nosaltres ens n'encarreguem.»

Xavi es preguntà com aquell anunci podia haver esquivat el potent tallafoc de l'antivirus que li pagava l'empresa. La recerca d'hotels a Barcelona que havia fet la setmana passada, sense dubte era per això que ara li apareixia l'anunci. En qualsevol cas, tan estrany li pareixia encara que aquella publicitat se li haguera escolat en el mòbil que, amb ganes de desconnectar un poc, es deixà arrossegar i hi va punxar. «No ho dubti, expliqui'ns quins són els seus desitjos que nosaltres farem que es compleixin.»

—Papà, puc usar el teu ordinador? —la veu de la seua filla Clara va traure Xavi dels seus pensaments.

—Com?

—Que si puc usar el teu portàtil un moment? Com que veig que el tens encés i no estàs gastant-lo... —repetí Clara—. Només he d'omplir un formulari per a l'excursió de la setmana que ve.

—Ah! Clar que sí, cap problema. On aneu?

—És una ruta per la muntanya. Tots els alumnes hem de contestar un qüestionari i així ens enviaran un dossier sobre la flora i la fauna de la zona.

Encuriósit per les característiques de l'Hotel Fantasia, Xavi ni va sentir la resposta de la filla. Acatxà el cap i continuà llegint. «Tothom que prova, hi torna. Només necessita aclarir-nos què anhela, com ho vol, quan ho desitja i... *voilà!* A gaudir! Sense límits. Amb total discreció.»

—Papà, per a omplir el formulari he iniciat sessió en el compte de la família. La profe ens va dir que també enviara a esta adreça l'autorització.

—Molt bé! —contestà Xavi mecànicament.

Uns minuts després, les paraules de Martí retornaren del tot son pare a la realitat de la llar:

—Papà, ja estic a punt. Podem anar-nos-en quan vulgues.

—Anem, doncs. Clara, has acabat amb l'ordinador?

—Sí, sí, ja està. L'he apagat i tot.

—Moltes gràcies. Vinga va, Martí, que eixim a una molt bona hora. Amb temps i sense presses, com ha de ser.

Clara es va arrimar a son pare i li feu un bes de comiat. Mentre enfilava les escales cap a l'habitació Xavi li va recordar:

—Clara, acomiada'm de la iaia.

—D'acord, jo li ho dic, encara que tampoc crec que et trobe molt a faltar.

—La veritat és que no. Jo tampoc, saps? És un sentiment mutu —bromejà Xavi.

—Ei! Compte, Xavi, amb les brometes que fas —va reaccionar Irene—. Que ja ens coneixem.

—He, he, he! No t'enfades, amor meu. Saps que no ho dic de veres.

—Per cert, no vull excuses, eh? Que ja em conec jo la cançoneta de... és que m'ha telefonat el cap de vendes, o han canviat l'horari de no sé quina conferència, o el capitost ha exigut que em quede un dia més... No vull romanços. Si és necessari, que puge un altre, però tu dijous a les huit i mitja de la vesprada estaràs ací, en l'església oint la missa del bisbe. Que estem en festes i l'altar major no fa 450 anys tots els dies.

—No hi haurà cap imprevist. Dimecres de vesprada, avió i cap avall. Ja t'he dit que enguany no és com altres anys.

—Això espere.

Irene va acabar la conversa i es va acomiadar del marit amb un bes discret i insípid als llavis.